

[Niels Westerby.]

grad Ægypten, som jo ikke lægger skjul på, at det vil ødelægge Israel og udrydde denne stat. Det er vist almindeligt anerkendt i verdenspolitikken, at alle konflikter bør løses ad fredelig vej, og at man så vidt muligt bør gøre det igennem FN, og det er i alt fald anerkendt i verdenspolitikken, at man ikke ser med blide øjne på så erklærede krigstrusler og krigsmål som dem, der er kommet til orde fra arabisk side. Man må jo dog forestille sig hele denne situation. Den Forenede Arabiske Republik siger: vi vil udrydde dette land! Det drejer sig om 2 millioner mennesker. Hvad skal der blive af dem? Oven i købet et land, for hvilket det på et imponerende kort åremål er lykkedes at opbygge et moderne demokrati og at udvikle sig på en særdeles god måde, så vidt jeg kan skønne.

Jeg tror derfor, at man fra dansk side — det skal i hvert fald være vort råd til regeringen — i FN og i sikkerhedsrådet bør yde al tænkelig politisk støtte for en åbning af Akababugten, således at der kan komme skibsfart og besejling i gang til Israel og for at undgå, at den krigstrussel, der nu hviler over Israel i form af et angreb, bliver til virkelighed.

At der virkelig er tale om en større grad af skyld fra arabisk side end fra israelsk side — lidt skyld er der jo næsten altid på alle sider i en hvilken som helst konflikt — fremgår også af, at det er ikke Israel, der har bedt om, at FN-styrkerne blev fjernet; det var jo Ægypten. Ganske vist stod de, så vidt jeg forstår, på ægyptisk territorium, men det var jo dog vitterlig et ægyptisk mål at få de FN-styrker væk for at kunne øge den konfliktchance, der var. Derfor tror jeg ikke, at regeringen kan være ivrig nok for fortsat at prøve at klare disse problemer i FN og i sikkerhedsrådet — jeg vil oven i købet gå videre og sige: og på anden måde. Jeg har ikke nogen kritik at anlægge over for regeringen i anledning af det, der hidtil er sket fra dansk side.

Dernæst kommer vi til lige at gøre et kort ophold ved Kennedyrunden og glæde os over de resultater, der blev opnået her — det er oplagt, at Kennedyrunde nr. 2 ikke kan sættes i gang hurtigt. Det var dog væsentlige ting, der skete; man fik en 30 pct.s nedsættelse af tolden på industrivarer, og

navnlig for kreatureksporten fra Danmark og for osteeksporten var der betydelige fordele at hente i Kennedyrunden. Det må vi glæde os over. Jeg tror, at vi fra dansk side hele tiden skal ligge lidt på lur og hele tiden tænke på, om der om nogle få år kunne blive en chance for en Kennedyrunde nr. 2. Jeg betragter det, der er sket her, som absolut kun en første station på vejen, og en anden station kan dukke op ad åre. Jeg håber, det bliver efter så kort et åremål som overhovedet muligt, og at vi fra dansk side hele tiden må prøve på at fremme en sådan udvikling, at det kan blive tilfældet.

Der er vel heller ikke nogen grund til ved denne lejlighed at føre en vældig Vietnamdebat. Det er af flere af ordførerne gjort gældende, at vi fra dansk side fortsat må støtte U Thants trepunktsprogram, og jeg vil gerne bekræfte, at heri vil regeringen fortsat kunne få fuld støtte fra liberalt centrums side.

Dernæst har man rejst spørgsmålet om Oder-Neissegrænsen. Der har, som jeg forstod på hr. Hilmar Baunsgaard — og hvad jeg i øvrigt også har kunnet konstatere — været sendt et brev fra det radikale venstre med en opfordring til regeringen om at prøve på at fremkalde en anerkendelse af Oder-Neissegrænsen fra vesttysk side. Lad mig sige helt klart: jeg er fuldstændig sikker på, at der aldrig kan blive nogen løsning af det tyske problem, uden at det sker i forbindelse med en anerkendelse af Oder-Neissegrænsen; men jeg stiller mig særdeles tvivlende over for, om det vil være rigtigt på nuværende tidspunkt at opfordre Vesttyskland til at anerkende Oder-Neissegrænsen. Jeg tror faktisk ikke, det er tilfældet.

Man må jo dog minde om, at der også er noget, der hedder moral i politik, og man står jo nok i den situation, at man må erkende, at det tyske folk ligesom alle andre folk har et naturligt krav på selvbestemmelsesret. Det er en ret, vi indrømmer eller gerne vil prøve på at indrømme alle folk i verden, den må naturligvis også gælde det tyske folk, og jeg tror, at en ensidig anerkendelse af Oder-Neissegrænsen nu vil forhindre mulighederne for en samling af Tyskland eller formindske mulighederne for en samling af Tyskland og mulighederne for, at det tyske folk kan udøve sin selvbestemmel-